

omtrent 800 Millioner i 1915, medens den tilsvarende Indtægt for Aaret 1913 kun har været 554 Millioner, et Tegn paa, sagde den højtærede Minister, at der altsaa var kommet Penge her til Landet i 1915. Dette er jo rigtigt nok. Men det forekommer mig egentlig ikke, at dette Eksempel afgiver noget særligt godt Bevis for, at Landbrugets Skatteindtægt har været saa meget større end tidligere. Thi Skatteindtægten bestemmes jo ikke blot af, hvad der gaar ind, men ogsaa af, hvad der gaar ud, og dersom det skulde vise sig, at de fremmede Stoffer, man bruger for at tilvejebringe Smør, Flæsk og Æg, har været forholdsvis meget dyrere i 1915 end tidligere, vil jo den skattepligtige Indkomst ikke komme til at staa i Forhold til den forøgede Betaling for udførte Landbrugsprodukter. Den anden Grund, Ministeren anførte, var den, at vi i Maj 1915 forhøjede Indkomst- og Formueskatten, og det er jo givet, at dette maatte medføre, at denne Skat blev større. Endelig var den tredje Grund, Ministeren anførte, den, at Skattemyndighederne, særlig Skatteraadet og Landsoverskatteraadet, fremdeles fortsatte deres Virksomhed for at gøre det klart for Skatteborgerne, hvor stor deres Indkomst egentlig var. Om denne Bestræbelse sagde den højtærede Minister, at den var lige velsignelsesrig for Staten, der derved fik større Indtægt, som for Skatteborgerne, der derved fik at vide, hvad de egentlig havde i Indtægt. Nu falder det ikke mig ind at ville bebrejde nogen, at man søger at gøre Skatteyderne opmærksomme paa, hvad de egentlig har at svare Skat af. Jeg har selv i sin Tid udfoldet en ikke ringe Virksomhed for Fyns Vedkommende for at gøre Landboerne opmærksomme paa, hvordan de skulde komme til Klarhed over, hvad deres Skatteindkomst egentlig bestod af. Men en saadan Vejledning kan jo gives paa noget forskellig Maade, og jeg har det Indtryk, at særlig Landsoverskatteraadet og igen særlig et enkelt af dettes Medlemmer ikke altid har været lige heldigt med denne Vejledning; i hvert Fald har Tilhørerne undertiden opfattet den som temmelig ensidig og ikke fri for at være noget stødende for dem, som den var beregnet paa at skulle vejlede. Og dette er jo ikke den heldigste Maade at fremkomme med en saadan Vejledning paa.

Nu er Finanslovforslaget i Folketinget undergaaet adskillig Behandling, og der er vedtaget en stor Række Ændringsforslag. Paa de to Lister over Ændringsforslag har

der tilsammen været 455, hvoraf langt de fleste, nemlig 293, først fremkom ved tredje Behandling. Jeg tror, at dette Tal er Rekord, i hvert Fald har der ikke i de sidste 10 Aar noget Aar været saa mange Ændringsforslag til tredje Behandling. Man nærmede sig det stærkt det foregaaende Aar, men saa mange har man ikke naaet før. Der har været talt en Del om, at dette var mindre heldigt, og at det vilde være ønskeligt, om Regeringen kunde forberede sine Ændringsforslag saaledes, at de i det væsentlige kunde afgøres ved Finanslovforslagets anden Behandling. Dersom dette Ønske er kommet videre end til at være et Ønske, dersom der er udøvet videre Bestræbelser i den Retning, maa man sige, at disse Bestræbelser hidtil ikke har været særlig vellykkede. I Almindelighed plejer man ogsaa her ved Finanslovforslagets første Behandling at udtale, at det vilde være ønskeligt, om Finansloven kunde komme noget tidligere til Lands tinget. Jeg skal i Aar ikke gentage Bebrejdelsen mod Folketingets Behandling i den Henseende. Jeg har en Forestilling om, at det Landsting, vi faar efter den nye Grundlov, ikke, hvis det finder Anledning til at gøre noget i saa Henseende, vil indskrænke sig til virkningsløse Hensstillinger, men bruge andre Midler for at faa Finansloven her op i rette Tid.

Vedtægelsen af alle disse Ændringsforslag — de fleste er jo vedtagne — har ikke haft meget stor Indflydelse paa den finansielle Balance, og jeg skal ikke opholde mig ved den Indflydelse, den har haft. Den har jo grumme ringe Interesse ved Siden af den Fremstilling af hele den finansielle Situation, som den højtærede Finansminister fremkom med ved tredje Behandling i Folketinget, og som jeg antager, han under den ene eller den anden Form ogsaa vil bekræfte her. Resultatet af denne Fremstilling var jo i al Korthed det, at vi for indeværende Finansaar maa regne med et Underskud af 30 Mill. Kr. og for det kommende Finansaar med et Underskud af 70—80 Mill. Kr., medens der samtidig skal afdrages 40 Mill. Kr. paa Statsgælden, Penge, der jo ogsaa skal bringes til Stede. Der blev sagt af Venstres Finansordfører i Folketinget, at det Billede, Ministeren der oprullede, ikke var for sort, og jeg deler ganske den Opfattelse. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det vil blive endnu mørkere i Virkeligheden. I alt Fald tegner hele Situationen i Øjeblikket saaledes, at man maa regne med en meget betydelig Nedgang i Indtægterne,